

* * *

Закопаха хаджи Енча въ гробищата на училищния дворъ. Сега разбрахъ азъ думитѣ му, че „ще ни дойде на гости и никога нѣма да си иде вече!“ Добриятъ дѣдо хаджия! Ковчегообразното дъсчено коностасче съ кръсче на върха, което се издигна надъ гроба му, се видѣше презъ дървенитѣ прѣчки на оградата, която раздѣля гробищата отъ училищния дворъ. Ние виждахме всѣки день гроба му отъ прозорцитѣ на нашето отдѣление; гробътъ сжщо гледаше добре на насъ и на цѣлия дворъ, и на денонощно шуртешката чешма, и на децата, които вилнѣха изъ двора.

Бедниятъ дѣдо хаджия, никой не можеше вече да му отнеме любимия му постъ тукъ.

